

[Justitsministeren.]

de fastholdt, at hyrevognserhvervets problemer kun kan løses ved gennemførelsen af det af organisationerne tidligere fremsatte forslag, hvis hovedpunkt var en antalsbegrænsning. Jeg har derfor taget spørgsmålet op til fornyet overvejelse og er kommet til det resultat, at der ikke bør gennemføres et forbud mod anvendelse af hyrevogne til andet end hyrevognskørsel.

Det er derimod min opfattelse, at der i videre omfang end nu bør være adgang til at fastsætte sådanne regulerende bestemmelser for hyrevogne, herunder om disses indretning, benyttelse og om taksterne, som hensynet til publikum tilsiger. Disse bestemmelser bør udstedes lokalt, idet det i første række må være den enkelte kommunes sag at vurdere, hvilke krav der ud over de færdselssikkerhedsmæssige bør stilles til hyrevogne, for at den lokale befolknings transportbehov kan tilgodeses. Efter de hidtidige regler har der på dette punkt været en vis forskel mellem de regler, som kommunerne har kunnet fastsætte for henholdsvis droscher og lillebiler. Da der næppe er tilstrækkelig begrundelse for at opretholde denne forskel, foreslås det, at reglerne fremtidig skal være fælles for alle hyrevogne. Der skal dog efter forslaget fortsat være adgang for kommunerne til at opretholde en droscheordning, gående ud på, at adgangen til at tage hyre fra dertil anviste holdepladser forbeholdes et begrænset antal hyrevogne (droscher), hvis ejere, brugere og førere samtidig pålægges særlige pligter.

I forbindelse med gennemførelsen af de nye regler om hyrevogne bør der efter justitsministeriets opfattelse ske en vis omlægning af administrationen af dette område. Reglerne om hyrevogne er i første række begrundet i hensynet til den bedst mulige betjening af publikum og bør derfor fastsættes og administreres af de kommunale myndigheder, således at politiets medvirken kun sker med henblik på varetagelsen af færdselmæssige hensyn. Det bør således ikke som nu være politiet, der udfærdiger droschebevillinger og droschekort og fører anciennitetslister m. v.

Idet jeg i øvrigt med hensyn til enkelthederne i de foreslåede ændringer skal tillade mig at henvise til forslaget og de bemærkninger, der ledsager det, skal jeg

anbefale lovforslaget til det høje tings villige behandling.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Her ved tillader jeg mig for det høje folketing at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om Nordisk Råd.

Forslaget tager sigte på ved ændring af Nordisk Råds vedtægt at give en særlig repræsentation i Nordisk Råd for Færøerne og landskapet Åland. Da vedtægten for Nordisk Råd er optaget i selve teksten til lov om Nordisk Råd af 21. december 1957, er en lovændring fornøden for at gennemføre en ændring af vedtægtsbestemmelserne. Ændringerne vedrører alene vedtægtens første til tredje stykke i lov om Nordisk Råd, paragraf 1.

Om sagens forhistorie kan jeg kort oplyse, at regeringen i januar 1967 for Nordisk Råd fremlagde et forslag om repræsentation for Færøerne i rådet. Efter at der i august måned samme år yderligere var fremkommet forslag om at give landskapet Åland selvstændig repræsentation i rådet, blev det på et fællesmøde i Reykjavik mellem de nordiske landes statsministre og Nordisk Råds præsidium i oktober 1967 besluttet at nedsætte en blandet regerings- og parlamentarisk komité med den opgave at udarbejde forslag til en tilfredsstillende repræsentation i Nordisk Råd for de selvstyrende områder i Norden. Som repræsentant for den danske regering blev daværende justitsminister K. Axel Nielsen udpeget, og i øvrigt indtrådte jeg selv i komiteen i min egenskab af medlem af Nordisk Råds præsidium. Efter regeringsskiftet i begyndelsen af 1968 blev jeg i komiteen efterfulgt af fhv. statsminister Jens Otto Krag, og fhv. justitsminister K. Axel Nielsen blev efterfulgt af justitsminister Knud Thestrup. Den svenske statsråd Herman Kling har været formand for komiteen.

I komiteen har man arbejdet med sagen ud fra den forudsætning, at de to selvstyrende områder, Færøerne og landskapet Åland, i givet fald burde have samme principielle repræsentationsform. En løsning af repræsentationsspørgsmålet måtte selvsagt også gennemføres inden for rammerne af den danske og den finske grundlov og af de nationale love, som fastsætter reglerne for disse områders selvstyre; det vil for vort